

dodací lístky, nelze ani vyloučiti, že obžalovaný, pokud si fotoaparáty odnesl, byl toho mínění, že platí přes opačné prohlášení Č-a jeho projev, a že mu nejsou paráty předány do komise, nýbrž na pevný účet. Která z obou těchto možností nastala, bylo soudu právě vzhledem ke zvláštnímu stavu věci přesně a jasně zjistiti; vždyť nerozumí se podle onoho děje samo sebou (jak asi soud předpokládá), že obžalovaný konkludentním, každou pochybnost vylučujícím způsobem projevil souhlas s vůlí Františka Č-a.

Čís. 3817.

Nejde o zmatek čís. 4 ani čís. 5 § 344 tr. ř., bylo-li obhájci odepřeno slovo potom, když byly skončeny řeči obhájců spoluobžalovaných.

(Rozh. ze dne 20. března 1930, Zm II 14/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 7. prosince 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy loupežné podle §§ 134, 135 čís. 2 tr. zák., zločinem žhářství podle §§ 166, 167 c) tr. zák. a přestupkem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

V první řadě jest zmateční stížností napadeno usnesení porotního soudu, jímž stěžovateli obhájci bylo odepřeno slovo, když byly skončeny řeči obhájců všech obžalovaných i konečná vyjádření samých obžalovaných, na něž veřejný obžalobce neodpověděl. Potřebu konečného obhájcovy slova i k řeči obhájce jiného obžalovaného dovozuje zmateční stížnost z útočného prý způsobu řeči obhájce spoluobžalované Marie N-ové, jenž mluvil prý nepřipustným způsobem po obhájci obžalovaného Josefa V-a proti tomuto obžalovanému; uplatňuje proto, že mu prý nebylo umožněno ke škodě obžalovaného Josefa V-a na to odpovědět, jednak důvod zmatečnosti podle čís. 4 jednak podle čís. 5 § 344 tr. ř. Než onen zvláštní důvod zmatečnosti není tu již proto, že ustanovení § 255 (§ 324) tr. ř., jejichž porušení se dovozuje, nejsou uvedena mezi těmi zákonnými místy, v zákoně zvláště vyjmenovanými, jichž nezachování jest ohroženo tímto důvodem zmatečnosti. Pokud se však stěžovatel snaží i s hlediska všeobecného předpisu § 344 čís. 5 tr. ř. dovoditi, že zamítavým usnesením o jeho návrhu byly porušeny (nesprávně vyloženy) zásady řízení, zabezpečující obhajobu stěžovatele, nemá tato výtku opory v předpisech o konečných přednesech stran, neboť zákon ve shora citovaných ustanoveních zabezpečuje konečnou druhou řeč obžalovanému a jeho obhájci jen pro případ, že státní zástupce (soukromý obžalobce nebo soukromý účastník) použil oprávnění vyhrazeného mu v § 255 odst. 3 tr. ř. a odpověděl na prvé vývody obžalovaného a jeho

obhájce k jeho první řeči a k návrhům. Ačkoli zákon v § 42 odst. 3 tr. ř. pamatoval na rozpor zájmů několika spoluobžalovaných právě vzhledem k jejich obhajobě, zabezpečiv spoluobžalovaným při rozporu jejich zájmů ustanovení více obhájců, neuznal v § 255 tr. ř. potřebným zaručiti více obhájcům spoluobžalovaných též vzájemnou obranu proti vývodům jiného obhájce, jež by směřovaly proti spoluobžalovanému tímto obhájcem nezastoupenému, ale povoluje odpověď obhajobě právě jen proti vývodům těch procesních stran, jejichž návrhy již podle jejich procesního postavení zpravidla směřují proti obžalovanému. Ze srovnání toho i onoho ustanovení o rozporu obhajoby více spoluobžalovaných a o právu odpovědi jen k vývodům obžalobce (soukromého účastníka) jest patrné, že zákonodárce neviděl nijak ohroženu obhajobu jednoho spoluobžalovaného vývody obhájce jiného spoluobžalovaného a neuznal proto za potřebné zabezpečiti obhajobu tu povolením odpovědi i na vývody jiného obhájce. Nebyla tudíž ani s hlediska důvodů zmatečnosti podle § 344, čís. 5 tr. ř. práva obhajoby v zákoně zaručená porušena a není proto třeba řešiti otázku, zda odepření odpovědi obhájci obžalovaného Josefa V-a mohlo míti nepříznivý vliv na rozhodnutí proti stěžovateli, což by bylo další podmínkou uplatněného důvodu zmatečnosti. Tento důvod, jak bylo dovedeno, není dán již s hlediska zákonného ustanovení, jež práva obhajoby vytýká a zaručuje.

Čís. 3818.

Výkonný orgán jest oprávněn dožádati se přímo pomoci četnictva, má-li za to, že četnická pomoc jest při výkonu exekuce nutná.

Četník smí použití zbraně i, nelze-li jinak překonati odpor směřující ke zmaření jeho služebního výkonu.

Proti služebním výkonům vrchnostenských osob není přípustna nutná obrana (§ 2 g) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 21. března 1930, Zm I 412/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 15. dubna 1929, jímž byli uznáni vinnými Václav Š., Anežka Š-ová st. a Anežka Š-ová ml. zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem podle § 312 tr. zák., Marie Š-ová přestupkem mísení se do úředního výkonu podle § 314 tr. zák. a Božena Š-ová přestupkem podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9a) § 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že soud posoudil věc právně mylně, maje za to, že četníci, kteří zakročili při exekuční dražbě na »pouhou a neodůvodněnou« výzvu výkonného orgánu soudního, požívají zákonné ochrany § 68 tr. zák.; ve skutečnosti prý nevykonávali vrchnostenský příkaz, poněvadž nebyli k tomu ani sami oprávněni, ani zmocněni soudem nebo svým příslušným orgánem;